

2:11), “and he saw their suffering” and on the verse (ibid., 32:32) “And now, if You will forgive their sin — but if not, please erase me from Your book ... .” This is why he is considered equal to all of the Jewish People, as it is written; (Isaiah 63:11) “And He remembered the days of old, of Moshe and His people.”

בְּסִבְלָתָם וְעַל פְּסוּק (שם ל"ב) וְעַתָּה אִם תִּשָּׂא חַטָּאתָם וְאִם אֵין מַחְנֵי נָא וְגו' וְלִכְּן הִיָּה שְׁקוּל כְּכֹל יִשְׂרָאֵל כְּמוֹ שְׁכַתּוּב (ישעיהו א"ט) וַיִּזְכֹּר יְמֵי עוֹלָם מִשָּׁה עַמּוֹ:

Practical Law:

Rambam, Laws of Reciting Shema, Ch. 3

(1) If two people are sleeping under the same blanket, it is forbidden for either one of them to recite [the *Shema*], even if he covers himself below his heart, unless the blanket separates them so that the body of one does not touch that of the other from the hips downward. But if he is sleeping with his wife or the young sons or children of his household, their bodies are considered like his own because he does not pay attention [and is not distracted by them]. Therefore, even if his body touches theirs, all he must do is turn his face away and make a separation under his heart, and he may then recite [the *Shema*]. (2) Until which age are children considered young for this purpose? A male, until he is twelve years and a day old. A female, until she is eleven years and a day old. But this is only if they have the physical form of adults, breasts formed and hair sprouted. Thereafter, he may not recite unless a blanket separates them. But if they have not yet formed breasts and sprouted hair, he may recite with his body touching theirs. He does not need something to separate them until the child becomes thirteen years and a day old, in the case of a male, or twelve years and a day old, in the case of a female.

הלכה

הרמב"ם הלכות קריאת שמע פרק ג'

א שְׁנַיִם שֹׁהֵי יוֹשְׁנִים בְּטִלִית אַחַת כֹּל אֶחָד מֵהֶן אֶסוּר לְקַרְוֹת אִף עַל פִּי שְׁיִכְסֶה מִתַּחַת לְבוֹ עַד שְׁתֵּהָא טִלִית מִפְּסֻקַת בִּינְיָהֶן כְּדֵי שְׁלֹא יִגַּע בְּשָׂר זֶה בְּבִשָּׂר זֶה מִמְתַּנְיָו וְלִמְטָה וְאִם הָיָה לִשְׁן עִם אִשְׁתּוֹ אוֹ בְּנָיו וּבְנֵי בֵיתוֹ הַקְּטָנִים הָרִי גוֹפֵן כְּגוֹפּוֹ וְאִינוּ מִרְגִישׁ מֵהֶן לְפִיכָף אִף עַל פִּי שְׁבִשְׂרוּ נוֹגַע בָּהֶם מִחֻזֵּר פְּנָיו וְחוּצָץ מִתַּחַת לְבוֹ וְקוֹרָא: ב עַד אֵימְתֵי הֵם קְטָנִים לְעֵנֶן זֶה עַד שְׂיָהָא הַזְּכָר בֵּן שְׁתַּיִם עֲשָׂרָה שָׁנָה יוֹם אֶחָד וְהַנְּקֵבָה בֵּת אַחַת עֲשָׂרָה שָׁנָה יוֹם אֶחָד. וְהוּא שְׂיָהָא תַבְּנִיתָם כְּתַבְּנִית גְּדוּלִים שְׂדֵיִם נְכוֹנוֹ וְשַׁעֲרָף צִמַּח וְאַחַר כֶּף לֹא יִקְרָא עַד שְׁתַּפְּסִיק טִלִית בִּינְיָהֶן אֲבָל אִם עֲדִיין לֹא הָיוּ שְׂדֵיִם נְכוֹנוֹ וְשַׁעֲרָף צִמַּח קוֹרָא עִמָּהֶן בְּקִירוּב בְּשָׂר וְאִינוּ צָרִיף הַפְּסֻק עַד שְׂיָהָא הַזְּכָר בֵּן שְׁלֹשׁ עֲשָׂרָה שָׁנָה יוֹם אֶחָד וְהַנְּקֵבָה בֵּת שְׁתַּיִם עֲשָׂרָה שָׁנָה יוֹם אֶחָד:

KI TISSA FOR MONDAY

TORAH

תשא ליום שני

תורה

יכוין בקריאת ארבעה פסוקים אלו שהם כנגד ד דמילוי יוד דשם ב'ין להשאר בו הארה מתוספת הרוח משבת שעברה

י וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר: יח וְעָשִׂיתָ יח וְתַעֲבֹד כִּיֹּרָא דְנַחֲשָׂא יח וּמְלִיל יי עִם מֹשֶׁה לְמִימָר

(17) And the Lord spoke to Moshe, saying: (18) And you will make a copper

ובסיסיה נחשא לקדוש ותמן
 יתיה בין משכן זמנא ובין
 מדבחא ותמן תמן מיא:
 יט ויקדשון אהרן ובגוהי מניה

כִּיֹּר נְחֹשֶׁת וְכִנּוֹ נְחֹשֶׁת לְרַחֲצָה וְנָתַתְּ אֹתוֹ
 בֵּין־אֹהֶל מוֹעֵד וּבֵין הַמִּזְבֵּחַ וְנָתַתְּ שָׁמָּה
 מַיִם: יט וְרַחֲצוּ אֶהֱרֹן וּבָנָיו מִמֶּנּוּ אֶת־

Laver, for laving along with its copper base. And you will place it between the Tent of Appointment and the Altar, and put water in it. (19) And from it, Aharon

RASHI

רש"י

(18) כִּיֹּר — *This was similar to a large [copper] urn which had spouts through whose openings water [inside the urn] would pour out [for laving the priests' hands and feet].* וְכִנּוֹ — *[This word is to be understood] as it is translated [by Onkelos], namely: בסיסיה, i.e., the base that was set up specially for [and upon which] the Laver [would sit].* לְרַחֲצָה — *[Since this word appears after ... וכנו, the verse literally reads, “a copper Laver, along with its copper base for laving.” But since they did not lave from the base (Siftei Chakhamim), the word לְרַחֲצָה here] is*

actually to be attached to כִּיֹּר, “Laver.” **Between [the Tent of Appointment and] the Altar** — *referring to the [external] burnt-offering Altar, of which it is written (Exodus 40:6), “[And you will place the burnt-offering] in front of the entrance to the Sanctuary of the Tent of Appointment.” [Rashi now reconciles the requirements that while the Laver was to be placed between the Altar and the Sanctuary, nevertheless, nothing was to intervene between the Altar and the Sanctuary:] Now, the Laver was actually positioned somewhat to the side and yet stood in line with the space between the Altar and the Sanctuary, without intervening between [the Altar and Sanctuary]. For the verse says; (Exodus 40:29) “And he placed the burnt-offering Altar at the entrance to the Sanctuary of the Tent of Appointment” — [that is to say,] it was the Altar that had to be right in front of the Tent of Appointment, and not the Laver that was to be in front of the Tent of Appointment. How so? [The Laver was in line with the space between the Altar and Sanctuary entranceway, however,] it was [also] positioned somewhat towards the south side [thereby being “Between the Tent of Appointment and the Altar” yet not intervening between them]. Thus is it taught in Tractate Zevachim (59a). (19) [Lave] their hands together with their feet — [The priest] would simultaneously lave his hands together with his feet, for thus have we learned in Tractate Zevachim (19b): “How was the [commandment of] sanctification of the hands and feet performed? The priest would lay his right hand on top of his right foot, and his left hand on top of his left foot, and*

(יה) כִּיֹּר. כְּמִין דוד גְּדוּלָה וְלָה דְדִים הַמְרִיקִים
 בְּפִיהֶם מַיִם: וְכִנּוֹ. כְּתַרְגוּמוֹ וּבְסִיסִיָּה מוֹשָׁב מְתוּקָן
 לְכִיֹּר: לְרַחֲצָה. מוֹסָב עַל הַכִּיֹּר. וּבֵין הַמִּזְבֵּחַ.
 מִזְבֵּחַ הָעוֹלָה שְׁכַתוּב בּוֹ שְׁהוּא לְפָנֵי פֶתַח מִשְׁכַּן
 אֹהֶל מוֹעֵד וְהָיָה הַכִּיֹּר מִשׁוֹף קַמְעָא וְעוֹמֵד כְּנֶגֶד
 אֹיֵר שְׁבִין הַמִּזְבֵּחַ וְהַמִּשְׁכָּן וְאִינוּ מִפְסִיק כָּלֵל
 בְּנִתִּיִּים מִשׁוּם שְׁנֵאֲמַר וְאֵת מִזְבֵּחַ הָעֹלָה שֶׁם פֶּתַח
 מִשְׁכָּן אֹהֶל מוֹעֵד כְּלוּמַר מִזְבֵּחַ לְפָנֵי אֹהֶל מוֹעֵד וְאִין
 כִּיֹּר לְפָנֵי אֹהֶל מוֹעֵד הָא כִּיֹּר מִשׁוֹף קַמְעָא כְּלָפֵי
 הַדְּרוֹם כִּף שְׁנוּיָה בְּזִבְחִים: (יט) אֵת יְדֵיהֶם וְאֵת
 רַגְלֵיהֶם. בְּבַת אַחַת הָיָה מְקַדֵּשׁ יְדָיו וְרַגְלָיו וְכִף
 שְׁנֵינוּ בְּזִבְחִים כִּיֹּר קְדוּשׁ יְדִים וְרַגְלִים מְנִיחַ יְדוֹ

ית ידיהון וית רגליהון:
 ב במיעלהון למשכן זמנא
 יקדשון מיא ולא ימותון או
 במקרהון למדבחה לשמשא
 לאסקא קרבנא קדם י?:

יְדֵיהֶם וְאֶת־רַגְלֵיהֶם: ב בְּבֹאֵם אֶל־אֹהֶל
 מוֹעֵד יִרְחֲצוּ־מֵיִם וְלֹא יָמָתוּ אוּ בְגִשְׁתֶּם
 אֶל־הַמִּזְבֵּחַ לְשָׂרֵת לְהַקְטִיר אִשָּׁה לַיהוָה:

and his sons will lave their hands together with their feet. (20) When they enter the Tent of Appointment, they must lave with water, so that they will not die. Or when they approach the Altar to serve, to raise up in smoke a fire-offering to the Lord.

RASHI

sanctify [them by having his right hand and foot laved simultaneously and then his left hand and foot laved simultaneously] thereby fulfilling our verse "Lave their hands together with their feet" (Rashi there; Siftei Chakhamim on our verse here)]. (20) When they enter the Tent of Appointment — either for the purpose of bringing the incense up in smoke every morning and afternoon

(see verses 7-8 above), or for the purpose of sprinkling some of the blood of the bull that was offered by an anointed [High] priest [if he sinned unintentionally] (see Leviticus 4:3-7), or the he-goats brought if [the court gives an unintentionally erroneous ruling and brings about that the community serves] idolatry (see Numbers 15:24-26 and Rambam Hilchot Ma'aseh Korbanot 5:16). [However, if the priest enters the Sanctuary not for the purpose "to serve," then he does not need to sanctify his hands and feet (Zevachim 19b and Siftei Chakhamim on our verse).]

So that they will not die — *[We understand from here,] that if they do not lave [their hands and feet before entering for service], they will die. [So why does the verse not add this implication here (Siftei Chakhamim)?] Because the Torah states general rules [whose implications need not be specified]; accordingly, from the negative rule [here, that if they lave, they will not die], we are to understand the implication regarding its positive converse [namely, that if they do not lave, they will die (see Rashi on verse 28:35 above)].* **Or when they approach the Altar** — *namely, the external Altar. For [Scripture here] cannot be referring to the case of entering the Tent of Appointment [to approach the internal Altar, as our verse has already stated that case (Siftei Chakhamim)]. Rather, it is referring here, [in the phrase אל המזבח או בגשתם אל המזבח, to approaching the external Altar which is] in the Sanctuary Courtyard.*

רש"י

הימנית על גבי רגלו הימנית וידו השמאלית על גבי רגלו השמאלית ומקדשון: (ב) בְּבֹאֵם אֶל אֹהֶל מוֹעֵד. לְהַקְטִיר שְׁחָרִית וּבֵין הָעֲרֵבִים קִטְרֵת אוּ לְהוֹזִת מִדָּם פֶּר כֹּהֵן הַמְּשִׁיחַ וּשְׁעִירֵי עֲבוּדַת כּוֹכָבִים: וְלֹא יָמָתוּ. הָא אִם לֹא יִרְחֲצוּ יָמוּתוּ שְׁבִתוּרָה נֶאֱמָרוּ בְּלֹלוֹת וּמִכְּלָל לֹא אוּתָהּ שׁוּמַע הֵן: אֶל הַמִּזְבֵּחַ. הַחִיצוֹן שְׂאִין כָּאֵן בִּיאַת אֹהֶל מוֹעֵד אֶלָּא בַּחֲצֵר:

PROPHETS I Kings 18

נביאים מלכים א פרק יח

כו ונסִיבו ית תורא דִּיהֵב לְהוֹן
וְעִבְדוּ וְקָרוּ בְשׁוֹם בְּעֵלָא
מִצְפָּרָא וְעַד עֶדֶן טִיהֲרָא
לְמִימֵר בְּעֵלָא עֲנִיבָא וְלִית קָל
וְלִית דְּעֵנִי וְאַשְׁתַּטּוּ עַל אַגּוּרָא
דְּעֵבֵד: כז וְהוּוּ בְּעֶדֶן טִיהֲרָא
וְחִיִּיד בְּהוֹן אֲלִיָּהוּ וְאָמַר קְרוּ
בְּקוֹל רַב אַרִי אַתּוֹן אַמְרִין
דְּחֵלָא הוּא דִּילְמָא שׁוּעֵי לִיָּה
אוּ אַשְׁתַּדְפָּא אַשְׁתַּדִּיף אוּ
אוֹרַח הוֹת לִיָּה אוּ דִילְמָא
דְּמוּדְּ הוּא וְיִתְעַר: כח וְקָרוּ
בְּקָל רַב וְאַתְחַמְמוּ כְּגַמוּסִיָּהוֹן
בְּסִיפִין וּבְרוֹמְחִין עַד
דְּאַשְׁתַּפִּיד דְּמָא עֲלִיהוֹן: כט וְהוּוּ
כְּמַעֲיֵבֵר טִיהֲרָא וְאַשְׁתַּטִּיאוּ עַד
לְמִיֶּסֶק מִנְחַתָּא וְלִית קָל וְלִית דְּעֵנִי
וְלִית דְּמַצִּית:

כו וַיִּקְחוּ אֶת־הַפָּר אֲשֶׁר־נָתַן לָהֶם וַיַּעֲשׂוּ וַיִּקְרְאוּ
בְשֵׁם־הַבַּעַל מִתְּבַקֵּר וְעַד־הַצְּהָרִים לֵאמֹר הַבַּעַל
עֲנֵנוּ וְאִין קוֹל וְאִין עֲנָה וַיִּפְסְחוּ עַל־הַמִּזְבֵּחַ אֲשֶׁר
עָשָׂה: כז וַיְהִי בַצְּהָרִים וַיִּהְיֶה בָּהֶם אֲלִיָּהוּ וַיֹּאמֶר
קְרְאוּ בְּקוֹל־גְּדוֹל כִּי־אֱלֹהִים הוּא כִּי־שִׁיחַ וְכִי־שִׁיג
לוֹ וְכִי־דָרַךְ לוֹ אוֹלֵי יִשָּׁן הוּא וַיִּקְצֹץ: כח וַיִּקְרְאוּ
בְּקוֹל גְּדוֹל וַיִּתְגַּדְּדוּ כַּמִּשְׁפָּטִים בַּחֲרֹבוֹת וּבְרַמְחִים
עַד־שְׁפָדֵיהֶם עֲלֵיהֶם: כט וַיְהִי כַעֲבֹר הַצְּהָרִים
וַיִּתְנַבְּאוּ עַד לַעֲלוֹת הַמִּנְחָה וְאִין־קוֹל וְאִין־עֲנָה
וְאִין קָשָׁב:

(26) And they took the bull which he gave them, and they prepared it, and called on the name of baal from morning until noon, saying, O baal, answer us. But there was no voice, nor any answer. And they stepped upon the altar which was made. (27) And it came to pass at noon, that Eliyahu mocked them, and said, Cry aloud; for he is a god; [perhaps] he is conversing, or he has gone chasing, or he is on a journey, or perhaps he sleeps, and must be awakened. (28) And they cried aloud, and cut themselves after their custom with knives and lances, till the blood gushed out upon them. (29) And it came to pass, when midday was past, and they feined to prophesy until the time of the offering of the evening sacrifice, that there was no voice, no one answered, and no one was listening.

RASHI

רש"י

(26) **Which he gave them** — *because the bull kept slipping away from them lest he be sacrificed for the idol. So he [Eliyahu] told him; Go! Through both of you will the Omnipresent be sanctified.* וַיִּפְסְחוּ — *means and they stepped.* (27) וַיִּהְיֶה — *means and he mocked.* **For he is a god** — *according to your words. [Perhaps] he is conversing* — *perhaps he is having a conference with his advisors. Or he has gone chasing* — *or maybe he is out overtaking and chasing enemies in war. Or he is on a journey* — *to the bathroom.* (28) וַיִּתְגַּדְּדוּ — *an expression of tearing flesh.*

(כו) אֲשֶׁר נָתַן לָהֶם. לְפִי שֶׁהִיָּה נִשְׁמַט מֵהֶם שְׁלֵא יִקְרִיבוּהוּ אוֹתוֹ לְעֵבֹדֵם אָמַר לוֹ לֶךְ בְּשִׁנְיֶכֶם יִתְקַדַּשׁ הַמְּקוֹם: וַיִּפְסְחוּ. וַיִּפְסְעוּ: (כז) וַיִּהְיֶה. וַיִּשְׁחַק: כִּי אֱלֹהִים הוּא. לְפִי דְבַרְיֶכֶם: כִּי שִׁיחַ. שְׁמָא יֵשׁ לוֹ דְּכָר עִם יוֹעֲצָיו: וְכִי שִׁיג. שְׁמָא הוּא מְשִׁיג וְרוֹדֵף בְּמִלְחָמָה: וְכִי דָרַךְ לוֹ. לְבֵית הַבְּסָא: (כח) וַיִּתְגַּדְּדוּ. לְשׁוֹן שְׂרִיטָה:

Writings Mishlei 19

כתובים משלי פרק יט

ב מן דלא ידע נפשיה לא שפיר ליה ודקליל ברגלוי לבישתא חטיא הוא: ג שטיותא דבר נשא מטלטלא ארחתייה ועל אלהא מתרעם לביה: ד מזלא מוסף חברי

ב גם בלא דעת נפש לא טוב ואין ברגלים חוטא: ג אולת אדם תסלקה דרכו ועל ידוה יזעף לבו: ד הון יסיף רעים רבים ודל מרעהו יפרד: ה עד שקרים לא ינקה ויפיה כזבים לא ימלט:

סגיעי ומסכנא פריש חבריה מניה: ה סהדא דשקרא לא נזדכי ודמועי כדבותא לא נתמלט:

(2) Also, it is not good that the soul should be without knowledge; and he who hurries with his feet sins. (3) The foolishness of a man perverts his way; and his heart rages against the Lord. (4) Wealth makes many friends; but the poor one is deserted by his neighbor. (5) A false witness shall not go unpunished, and he who speaks lies shall not escape.

RASHI

רש"י

(2) **Without knowledge** — *it is not good for one to be without Torah. And he who hurries with his feet sins* — *he plows over and tramples sins with his heel [saying the sin I am transgressing is only a slight one]. (3) The foolishness of a man* — *and because of his sin harm comes his way. [But when trouble befalls him] His heart rages* — *he questions the Divine standard of justice. (4) Wealth* — *of a person adds to him many friends.*

(ב) גם בלא דעת. אין טוב לאדם שיהא בלא תורה: ואין ברגלים חוטא. רופס ודש העונות בעקביו: (ג) אולת אדם. בעונו בא לו הרע: יזעף לבו. מזהרה אחר מדותיו: (ד) הון. של אדם יוסיף לו אוהבים רבים:

Mishnah Shabbat, chapter 21

משנה שבת פרק כא

(1) A man may pick up his son [in a private domain such as his house, even though] he has a stone in his hand [and is, in effect, moving the stone which is *muktzah*. However, had there been a coin in his hand, this would be prohibited lest the child drop the coin and the father automatically pick it up] or [one may pick up] a basket [containing fruit that would spoil if dumped on the ground] with a stone in it (see Tosfot Yom Tov and Rambam Hilchot Shabbat 25:16); and defiled *terumah* may [only] be handled [when mixed] together with pure [*terumah*] or with *chullin*. [If *terumah* fell into

א נוטל אדם את בנו והאבן בידו, וכלפלה והאבן בתוכה. ומטלטלין תרומה טמאה עם הטהורה ועם

רבנו עובדיה מברטנורא

א נוטל אדם את בנו. בחצר: והאבן בידו. ולא אמרינן דמטלטל לאבן: כלכלה. סל: והאבן בתוכה. והוא שיהיו פירות בסל, שאם אין בו פירות נעשה בסיס לדבר האסור ואסור לטלטלו. וצריך נמי שיהיו בתוכו פירות שאם ישליכם בארץ ימאסו, כגון תותים וענבים וכיוצא בהם, אבל אם היו בו פירות כגון אגוזים ושקדים, מנער את הפירות והן נופלים. ופירות הנמאסים נמי כגון תותים וענבים אם אפשר לסלקם לצדי הכלכלה ולנער האבן לבדה ולהשליכה,

other produce the admixture is all treated as *terumah* and may only be eaten by a priest, except where one part *terumah* got mixed into a hundred parts produce of *chullin*. It then becomes neutralized and may be eaten after one part is removed and later given to the priest (see *Terumot* 4:7, *Chok* vol. 9 pg. 268).] Rabbi Yehudah says; One may also

remove the [one part] admixture [of *terumah* in *chullin*] when one [part is neutralized] in one hundred [parts. Rabbi Yehudah maintains that we view distinctly the extra part to be removed and therefore, it is not considered as fixing the produce on the Sabbath; the *Tanna Kamma* argues and maintains that it is considered fixing and is thus prohibited; the *halachah* follows this view]. (2) If a stone [which is *muktzah*] is on the mouth of a barrel [of wine, which one wants to drink], he may tilt it on its side [thereby moving the *muktzah* indirectly] so that it falls off. If it [the barrel] is [standing] among [other] barrels [and he fears that the stone may fall on another barrel, and break it], he lifts it out [from among the other barrels and then] tilts it on its side so that it falls off. If money is lying on a pillow [and he needs the pillow; if he needed the area underneath the pillow he would be allowed to lift the whole], one shakes the pillow so that it falls off [this is referring to the case where one accidentally left the money on the pillow before the Sabbath; however, if he placed it intentionally on the pillow, the pillow becomes a *basis ledavar assur* — a base for something prohibited and thus becomes *muktzah* in its own right]. If there is waste upon it, one wipes it off with a rag [but one may not pour water over it since soaking cloth is considered as if washing it, which is prohibited]; if it was made of leather [which does not absorb], water is poured over it until it disappears [scrubbing, however, is not permitted even on a leather pillow]. (3) The School of Shammai [the Gemara reverses the order to the School of Hillel] says; One may remove bones and [nut]

רבנו עובדיה מברטנורא

אסור לטלטלה עם האבן. ומתניתין איירי כגון שנפחת מצדי הכלכלה או שוליה והאבן דופן לה שאי אפשר להשתמש בכלכלה בלא האבן: **תרומה טמאה עם הטהורה ועם החולין**. אגב הטהורה ואגב החולין, אבל טמאה באנפי נפשה לאו בת טלטול היא: **אף מעלין את המדומע באחד ומאה**. טאה של תרומה שנפלה במאה סאים של חולין, מותר להעלות לסאה של תרומה מהן בשבת ויהיו כולן חולין ומותרים לזרים, ולא אמרינן מתקן הוא, דתרומה שנפלה בחולין חשבינן לה כאילו מונחת לבדה ואינה מעורבת, וכשעולה באחד ומאה התרומה עצמה שנפלה עולה, הילכך לאו מתקן הוא. ואין הלכה כרבי יהודה: **ב מטה על צדה**. מטה החבית על צדה אם צריך לטול מן היין והאבן נופלת, ולא יטול אותה בידיים: **היתה בין החביות**. ומתירא שלא תפול האבן על החביות ותשברם, מגביה לחבית כולה ומסלקה מבין החביות ושם מטה אותה על צדה: **נוער את הכר והן נופלות**. כשהוא צריך לזכר ואינו צריך למקום הכר. אבל אם צריך למקומו, מגביה הכר עם המעות שעליו. ולא אמרן אלא כששכח המעות על הכר מערב שבת, אבל הניחן שם במתכוין נעשה הכר בסיס לדבר האסור ואסור לטלטלו ולא לנער המעות שעליו: **לשלשת**. דבר של טנוף כגון רוק או רעי או צואה: **מקנחה בסמרטוט**. ולא יתן עליה מים, דסתם כר של בגד הוא ובגד שרייתו במים זהו כבוטס: **היתה על כר של עור**. דלאו בר כבוטס הוא: **נותן עליה מים עד שתכלה**. ותלך הלשלת. אבל כבוטס ממש לא, דהואיל וסתם כרים וכסתות רכים ניגודו שייך בהו כבוטס בעורות רכים. ומיהו שרייתן לא זהו כבוטס: **ג בית שמאי אומרים מגביהין מעל השלחן עצמות וקליפין**. בגמרא קאמר שאין אנו סומכין על משנתנו כמות שהיא שנויה,

החלין. רבי יהודה אומר, אף מעלין את המדומע באחד ומאה: **ב האבן שעל פי החבית, מטה על צדה והיא נופלת**. היתה בין החביות, מגביהה ומטה על צדה והיא נופלת. מעות שעל הכר, נוער את הכר והן נופלות. היתה עליו לשלשת, מקנחה בסמרטוט. היתה של עור, נותנין עליה מים עד שתכלה: **ג בית שמאי אומרים, מגביהין מן השלחן עצמות וקליפין**.

shells from the table [since the bones are edible for dogs and the shells for cattle, they are therefore not *muktzah*]; but the School of Hillel [according to the reversed order this should read, the School of Shammai] rule; One lifts the whole table board and shakes it [since the table board is considered a vessel

and is not *muktzah*; however, the bones or shells themselves, are indeed *muktzah*. Since they didn't exist in their present state before the Sabbath they are considered *nolad* — just having been born and are *muktzah*]. One may remove crumbs from the table [even if] less than the size of an olive and the pods of peas and lentils, because they are [useful as] food for animals [and not *muktzah*]. [Regarding the usage of] a sponge [to wipe off the table]; if it has a leather handle [so that by handling it he will not necessarily squeeze water out of it], one may wipe [the table] with it; if not [and one would definitely squeeze out the water], one may not wipe [the table] with it. [The Sages maintain that when dry]; in either case, it [whether or not it has a leather handle] may be handled on the Sabbath [since it is definitely a vessel and not *muktzah*] and [even so] it is not susceptible to defilement [since it is not a vessel of wood, garment, sack or a metal utensil (see Numbers 31:20-22)].

רבנו עובדיה מברטנורא

אלא מוחלפת השיטה. שבת הלל אומרים מגביהין מעל השלחן עצמות וקליפין, ובית שמאי אומרים מסלק את הטבלא, שיש עליה תורת כלי, אבל לא יטלטל העצמות והקליפין בידיים, דבית הלל כרבי שמעון ובית שמאי כרבי יהודה. ומיהו לא שרו בית הלל אלא בעצמות וקליפין דחוו למאכל בהמה אע"ג דלא חוו למאכל אדם, אבל אי לא חוו אף למאכל בהמה מודו בית הלל דאסורים לטלטל, דבכהאי גוונא אפילו רבי שמעון מודה: **מעבירין מעל השלחן פרוורין פחות מכזית**. אפילו פחות מכזית, וטעמא כדמפרש בסמוך שהן ראויין למאכל בהמה: **ושער של פולין**. שרביטים שהקטנית גדל בהן: **עור בית אחיזה**. בית אחיזה של עור שיאחזו בו: **אין מקנחין בו**. שכשאווחו נסחט בין אצבעותיו, והוי פסיק רישיה ולא ימות, דמודה ביה רבי שמעון: **בין כך ובין כך**. בין יש לו בית אחיזה בין אין לו בית אחיזה: **ניטל בשבת**. כשהוא נגוב: **ואינו מקבל טומאה**. דאינו לא כלי עץ ולא בגד ולא שק ולא מתכת:

Gemara Shabbat, 142b

גמרא שבת דף קמ"ב:

[The Mishnah states:] "If money is lying on a pillow [... one shakes the pillow, so that it falls off]." Rabbi Chiyya bar Ashi in the name of Rav said: They learned this only where one forgot [it there]; but if he placed [it there], it [the pillow] became a base for a forbidden article [and is *muktzah* and thus the pillow itself may not be moved]. Rabbah bar Bar Channah in the name of Rabbi Yochanan said: They learned this [that one shakes the pillow] only when it [the pillow] is required for itself [to sit or lay on]; however, if the place [under the pillow] is required, one may [handle and] remove it [directly] while they [the coins] are still on it. Rabbi Oshiya said: If one forgets a purse in a courtyard, he places a loaf

ובית הלל אומרים, נוטל את הטבלה כלה ומנערה. מעבירין מעל השלחן פרוורין פחות מכזית ושער של אפונין ושער של עדשים, מפני שהוא מאכל בהמה. ספוג, אם יש לו עור בית אחיזה, מקנחין בו, ואם לאו, אין מקנחין בו. (ותכמים אומרים) בין כך ובין כך, ניטל בשבת, ואינו מקבל טומאה:

מעות שעל הכר וכו'. אמר רב חייה בר אשי אמר רב לא שנו אלא בשוכח אבל במניח נעשה בסיס לךבר האסור. אמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן לא שנו אלא לצורך גופו אבל לצורך מקומו מטלטלו ועודן עליו. אמר רבי אשעיה שכתב ארנקי בחצר מניח

or a child upon it and then moves it. Rabbi Yitzchak said; If one forgets a brick in a courtyard, he places a loaf or a child upon it and moves it. Rabbi Yehudah bar Shila said in Rabbi Assi's name; They once forgot a saddlebag full of money in the street, and went and consulted Rabbi Yochanan and he told them; Place a loaf or a child upon it [so that it won't be *muktzah*] and move [it less than four cubits at a time]. Mar Zutra said; The law is as all these rulings, where one forgets. Rabbi Ashi said: Even if one forgets, this is still not [permitted], and they permitted [the expedient of] a loaf or a child only in connection with a corpse [which was lying in the sun, (see 43b)]. Abaye placed a ladle on a pile of sheaves [and thereby handled the twigs]; Rava placed a knife on young dove [meat while it was raw and unsalted] and handled it. Said Rabbi Yoseph; How keen are the rulings of children! Assume that the

Rabbis ruled thus when one forgets, but was it said [that this remedy is permitted] at the very outset? Abaye retorted; Were it not that I am a person of importance [and people would think that I am lenient], I wouldn't even need a ladle on the sheaves [to be permitted to handle it] since they are fit for reclining on them. Rava retorted; Were it not that I am a person of importance, would I need a knife on a young dove? Surely it is fit for me as *umtza* [a meat dish eaten raw]. Thus the reason is because it is fit as *umtza*; but if it were not fit as *umtza* [even though it would be fit for dogs] it is not [be handled]: Shall we then say that Rava agrees with Rabbi Yehudah [who maintains (Betzah 6b) that something fit for dogs still does not permit handling by humans i.e., something prepared for one use does not permit its handling for another use]? But surely Rava said to his servant [on a Festival], Roast me a duck and throw its entrails to a cat [thus he permitted him to handle the entrails, though they were unfit for human beings just then, entrails not being eaten on Festivals. Nevertheless, on the previous day, before the Festival commenced, they would have been fit for human beings too]? [Answer] there, since they would putrefy, he had intended [to give them to the cat] from the previous day [and as such is considered *mukhan* — prepared for that purpose as well, from the previous day and is not considered *muktzah*]. Logic too, indicates that Rava agrees with Rabbi Yehudah. For Rava lectured: A woman must not enter a woodshed to take from there [wood to be used as] a wood poker [since the wood there is prepared for fuel and not as a utensil]; and if a wood poker is broken [on a Festival], it may

עליה כפר או תינוק ומטלטלה. אמר רבי יצחק שכח לבניה בחצר מניח עליה כפר או תינוק ומטלטלה. אמר רבי יהודה בר שילא אמר רבי אסי פעם אחת שכחו דסקיא מליאה מעות בסרטיא ובאי ושאלו את רבי יוחנן ואמר להם הניחו עליה כפר או תינוק ומטלטלה. אמר מר זוטרא הלכתא ככל הני שמעתתא בשוכת. רב אשי אמר אפלו שכח נמי לא. ולא אמרו כפר או תינוק אלא למת בלבד. אביי מנח כפא אכיפי. רבא מנח סכינא אבר יונה ומטלטלה. אמר רב יוסף כמה חריפא שמעתתא דדרדקי אימור דאמור רבנן בשוכת לכתחלה מי אמור. אמר אביי אי לא דאדם חשוב אנא כפא אכיפי למה לי הא חזו למזגא עליהו אמר רבא אנא אי לא דאדם חשוב אנא סכינא אבר יונה למה לי הא חזו ליה לאומצא. טעמא דחזי לאומצא הא לא חזי לאומצא לא למימרא דרבא כרבי יהודה סבירא ליה והאמר רבא לשמעיה טוי לי בר אוזא ושדי מייעה לשונרא. התם כיון דמסרח דעתיה עלויה מאתמול. הכי נמי מסתברא דרבא כרבי יהודה סבירא ליה. דדרש רבא אשה לא תכנס לבית העצים ליטול מהם אוד. ואוד שנשבר אסור

not be used as fuel on the Festival, because we may heat with utensils but not with fragments of utensils [since this would be considered *nolad* and thus was not prepared for usage as such]. This proves it.

זוהר תשא דף קפ"ח ע"ב

פתח רבי יוסי ואמר (ישעיה מ"א) הן יבושו ויכלמו כל הנחרים בך וגומר. ומין קדשא בריד הוא למעבד לישראל כל אינון טבאן דקאמר על ידי נביאי קשומ וישראל סבלו עליהון כמה בישין בגלותיהון. ואקלמלא כל אינון טבאן דקא מחכאן וחמאן כתיבין באורייתא לא הוו יכלין למיקם ולמסבל גלותא אכל אליון לבי מדרשות פתחין ספרין וחמאן כל אינון טבאן דקא מחכין וחמאן כתיבין באורייתא דאבטח לון קדשא בריד הוא עלייהו ומתנתחמין בגלותהון. ושאר עמן מחרפין ומגדפין לון ואמרי אן הוא אלהכון אן אינון טבאן דאתון אמרין דומינין לכון וכי כל עמין דעלמא יכספון מניכוו הדרא הוא דכתיב (שם ס"ו) שמעו דבר יי החרדים אל דברו אמרו אחיכם שונאיכם וגומר. מאי החרדים אל דברו. אינון דסבלו כמה בישין כמה שמועות שמעי אליון על אליון בתר אליון וחרידו עליהון כמה דאת אמר (ירמיה ל') כי וגומר קול הרהר שמענו פחד ואין שלום וגומר. אינון חרדים תדיר אל דברו כד אתעביד דינא. אמרו אחיכם שונאיכם אליון אינון אחוכון בני עשו. מנדיכם כמה דאת אמר (איכה ד') סורו טמא קראו למו. דלית עמא דקא מבזין לון באנפי ומרקקין באנפיהו לישראל כבני אדום ואמרי דכלהו מסאבין כנדה ודא איהו מנדיכם. למען שמי יכבד יי אנון דאמרין בני דאל חי. די בן יתיקר שמייה. אנון שלטנין על עלמא בנין ההוא דאקרי גדול. (בראשית כ"ו) עשו בנו הגדול. ובשמא דא אקרי קדשא בריד הוא גדול (תהלים קמ"ה) גדול יי ומקלל מאד. אנון בני הגדול ואיהו גדול ודאי למען שמי יכבד יי אכל אתון ועירין מכלא יעקב בנה הקטן כתיב אן הוא אלהכון אן הוא אינון טבאן דיקספון כל עממא מחדרה דילכון, מאן יתן ונראה בשמחתכם כמה דאתון אמרין והם יבושו (רוח הקדש אומר והם יבושו) כמאן דתלי קללתא באחרא בנין דאתון אמרין דכדין יבושו ויכלמו ובגין דא רוח קודשא הוה אמר מלה הכי ועל דא הן יבושו ויכלמו כל הנחרים בך. מאי כל הנחרים בך דאתקפו נחירהון ברונזא עלך בגלותא דא. בההוא זמנא יבושו ויכלמו מכל טבין דיתמוזן להון לישראל:

Yosef le-Chok

Ethical Teaching:

Sha'arei Kedusha, Part 2, Chapter 4

Jealousy leads a person to hatred. It is even worse than hatred because the jealous person rebels against the Holy One, Blessed is He, for the fact that He bestowed more good on another person than upon him. Our Rabbis, of blessed memory, said; (Avot 4:28) Jealousy, desire, and [seeking] honor remove a person from the world. Go and learn: All the people

יוסף לחוק

מוסר

מספר שערי קדושה ח"ב שער ד'

הקנאה היא גרמא לבא לידי שנאה וגם היא יותר קשה פי מורד על הקדוש ברוך הוא למה השפיע טובה לחבירו יותר ממנו. ואמרו רבותינו זכרונם לברכה הקנאה והתאנה והכבוד מוציאים את האדם מן העולם. צא ולמד פי כל

of the previous generations were punished only

because of jealousy. Look at Kayin, who spoke mouth to mouth with God, may He be blessed. He was removed from the world — he and his descendants — because he was jealous over Hevel's twin sister. This led him to commit all those sins. The ten tribes were exiled to Egypt only because of the sin of (Genesis 37:11) “His brothers were jealous of him.” Ultimately they were punished by the martyrdom of the ten Sages. Yeravam, before whom all the Sages of his generation were as mere weeds, was removed from the world because of his jealousy of the kings of the house of David (Sanhedrin 102a). Shaul, too, the chosen of God, who was like a one year-old baby who had never tasted sin, and whose kingship was flawless, as our Rabbis, of blessed memory, said; (Yoma 22b) was removed from his kingship and killed; his three sons were killed; Nov, the city of

priests, was massacred; the Jewish People were exiled in the hand of the Philistines; and the Tabernacle at Shiloh was destroyed — all because Shaul was jealous of David regarding the incident with Golyat. Because of this jealousy, the Divine Spirit was removed from him and a spirit of folly rested upon him. May God save us from all evil character traits and make us worthy of doing His will constantly. Amen, so may it be His will.

Practical Law:

Rambam, Laws of Reciting Shema, Ch. 4

(1) Women, slaves, and children are exempt from reciting [*Shema*]. But we teach children to recite it, at the proper time together with the blessings before and after it, in order to train them in the commandments. If a person's heart is preoccupied and anxious regarding a matter which is a *mitzvah*, he is exempt from all [other positive]

mitzvot, including the reciting of the *Shema*. For this reason, a groom who marries a virgin is exempt from reciting the *Shema* until he has had relations with her. This is because his mind is not free; he is worried that he may find her not to be a virgin. But if he has not

הָרָאוּ שׁוֹנִים לֹא נִעְנְשׂוּ אֶלָּא בְּשִׁבִיל הַקְּנָאָה כִּי הִנֵּה קִין הַמְדַבֵּר פֶּה אֶל פֶּה עִם הָשָׁם יִתְבָּרַךְ נִטְרָד מִן הָעוֹלָם הוּא וְזִרְעֵיזוֹתָיו עַל שִׁקְנָא לְתַאוּמָתוֹ שֶׁל הָבֵל וְעַל יְדֵי כֵן עֶבֶר כָּל אוֹתָן הֶעֱבִירוֹת. וְעֵשֶׂרֶת הַשְּׁבֵטִים לֹא גָלוּ לְמִצְרַיִם אֶלָּא בְּעוֹן וְיִקְנָאוּ בּוֹ אָחִיו וְסוֹף סוֹף נִעְנְשׂוּ בַעֲשֶׂרֶת הַרְוֵיגֵי מַלְכוּת. וְיִרְבְּעָם שְׂכָל חֲכָמֵי דוֹרוֹ לְפָנָיו בַּעֲשֻׁבֵי הַשְּׂדֵה נִטְרָד מִן הָעוֹלָם בְּקְנָאָתוֹ מִמַּלְכֵי בֵּית דָּוִד. גַּם שָׂאוּל בַּחִיר ה' כִּבְּן שָׁנָה שֶׁלֹּא טַעַם טַעַם חָטָא וְלֹא הִיָּה בְּמַלְכוּתוֹ שׁוֹם דּוֹפֵי כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ וְזָכוּרָנָם לְבִרְכָה. נִטְרָד מִמַּלְכוּתוֹ וְנִהְרַג הוּא וְשְׁלֹשׁ בָּנָיו וְנִהְרַג נּוֹב עִיר הַבְּהָנִים וְגָלוּ יִשְׂרָאֵל בְּיַד פְּלִשְׁתִּים וְנִחַרְב מִשָּׁפֵן שִׁילָה וְהַכֵּל עַל שִׁקְנָא לְדוֹד בְּעִנְיַן גְּלִית סָרְה מַעֲלִיו רוּחַ הַקּוֹדֵשׁ וְנִחָה עָלָיו רוּחַ עוֹעִים. ה' יִצְיַלְנוּ מִכָּל מַדּוֹת רַעוֹת וְיִזְכְּנוּ לַעֲשׂוֹת רִצּוֹנוֹ תְּדִיר כֵּן יְהִי רִצּוֹן:

הלכה

הרמב"ם הלכות קריאת שמע פרק ד'

א נָשִׁים וְעֶבְדִּים וְקַטְנִים פְּטוּרִים מִקְּרִיאַת שְׁמַע. וּמִלְמַדִּין אֶת הַקְּטָנִים לְקְרוֹתָהּ בְּעוֹנְתָהּ וּמִבְּרִכֵּין לְפָנֶיהָ וְלֹא חֲרִיָּה כְּדֵי לְחַנְכֵן בְּמִצְוֹת. מִי שֶׁהִיָּה לְבוֹ טְרוּד וְנִחָפוּ לְדַבֵּר מִצְוָה פְּטוּר מִכָּל הַמִּצְוֹת וּמִקְּרִיאַת שְׁמַע. לְפִיכָךְ חָתָן שֶׁנִּשְׂא בְּתוּלָה פְּטוּר מִקְּרִיאַת שְׁמַע עַד שֶׁיָּבֵא עָלֶיהָ לְפִי שָׂאִין דַּעְתּוֹ פְּנוּיָה שְׁמָא לֹא יִמְצָא

had relations with her by the end of the Sabbath after the wedding, he is obligated to recite from the night after the Sabbath onward. This is because he has become calm and has become familiar with her, even though he has not yet had relations with her.

(2) However a man who marries a non-virgin,

even though he is occupied with a commandment, is obligated to recite, since there is nothing that disturbs his mind. The same applies to all similar matters.

בתולים ואם שָׁהָה עַד מוֹצְאֵי שַׁבָּת וְלֹא בָעַל חַיִּיב לְקָרוֹת מִמוֹצְאֵי שַׁבָּת וְאֵילָף שְׁהָרִי נִתְקַרְרָה דַּעְתּוֹ וְלָבוּ גַם בָּהּ אֵף עַל פִּי שְׁלֹא בָעַל: ב אָבַל הַנוֹשֵׂא אֶת הַבְּעוּלָה אֵף עַל פִּי שְׁעוֹסֵק בְּמִצְוָה חַיִּיב לְקָרוֹת הוֹאִיל וְאִין לוֹ דָּבָר שְׁמֻשְׁבֵּשֵׁב דַּעְתּוֹ וְכֵן כָּל כַּיּוֹצֵא בְּזֶה:

KI TISSA FOR TUESDAY

TORAH

תשא ליום שלישי

תורה

כיון בקריאת חמשה פסוקים אלו שהם כנגד ה דמילוי הה דשם ב"ן להשאיר בו הארה מתוספת הנפש משבת שעברה

כא ויקדשוּן יְדִיהוֹן וְרַגְלֵיהוֹן
וְלֹא יָמוּתוּן וְתִהְיֶי לָהֶון קִיָּם
עֲלֵם לִיָּה וְלִבְנוֹהֵי לְדִרְיֵהוֹן:
כב ומליל יי עם מִשֶׁה לְמִיָּר:
כג וְאֵת סֵב לָךְ בּוֹסְמִין רִישָׁא
מִיָּרָא דְכִיָּא מִתְקַל חֲמִשׁ מְאָה
וְקִנְמִן בְּשֵׁם פְּלַגוּתִיָּה מִתְקַל

כא וְרַחֲצוּ יְדֵיהֶם וְרַגְלֵיהֶם וְלֹא יָמוּתוּ וְהִיתָה
לָהֶם חֻק־עוֹלָם לוֹ וְלִזְרָעוֹ לְדוֹרֹתָם: פ
כב וַיְדַבֵּר יְדוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר: כג וְאֵתָה
קַח־לָךְ בְּשָׂמִים רִאשׁ מִרְ־דְרוֹר חֲמִשׁ
מֵאוֹת וְקִנְמִן־בְּשֵׁם מִחֲצִיתוֹ חֲמִשִּׁים

(21) They must [also then] lave their hands and feet, so that they will not die. This will be an eternal statute for them — for him and for his descendants throughout their generations. (22) And the Lord spoke to Moshe, saying: (23) And you — take for yourself the finest of spices: Five hundred [shekel-weight] of pure *mor*; fragrant *kinamon*, half of which will be two

RASHI

(21) **So that they will not die** — [But has this not already been stated in the preceding verse? However, it is repeated here.] in order to impose the death penalty in the case of a priest who performs service on the Altar without laving his hands and feet; for from

the mention of the death penalty in the preceding verse, only the case of one who enters the Sanctum [without laving] is evident [since the phrase “So that they will not die” appears before “When they approach the Altar”]. (23) **בשמים ראש** — [literally, “top spices,” here meaning] the finest [of spices]. **Fragrant kinamon** — [Why did our verse need to qualify the kinamon by describing it as “fragrant” rather than simply stating “kinamon?”] Because kinamon (cinnamon) is the bark of that tree, and there are some [barks from that tree] which are “good,” i.e., they have a good fragrance and taste, while others are merely like plain wood

רש"י

(כא) וְלֹא יָמוּתוּ. לְחַיֵּב מִיתָה עַל הַמְשַׁמֵּשׁ בְּמוֹזְבַּח וְאִינוּ רְחוּץ יָדִים וְרַגְלִים שְׁמַמִּיתָה הִרְאֵנוּהָ לֹא שְׁמַעְנוּ אֶלָּא עַל הַנְּכַס לְהִיכַל: (כג) בְּשָׂמִים רִאשׁ. חֲשׂוּבִים: וְקִנְמִן בְּשֵׁם. לְפִי שְׁהַקְנָמוֹן קִלְפַת עֵץ הוּא יֵשׁ שְׁהוּא טוֹב וְיֵשׁ בּוֹ רִיחַ טוֹב וְטַעַם וְיֵשׁ שְׁאִינוּ אֶלָּא